

Arrest

nr. 153 992 van 6 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Pindibagho, Punjab. U zou een Ahmadiyyamoslim zijn. U zou gestudeerd hebben aan het Skans School of Accountancy, te Sialkot. U zou uw religieuze achtergrond geheim hebben gehouden, maar toch zouden enkele medestudenten er achter gekomen zijn. Op 6 mei 2014 zou u bedreigd zijn door drie medestudenten die samen waren met drie leden van de "Jamiat-e-Islami". Ze zouden een wapen op u gericht hebben en geëist hebben dat u zich bekeerde tot moslim. Ze zouden uw portefeuille gestolen hebben. Hierna zou u uit angst afwisselend in Lahore en Sambrial gewoond hebben tot u op 30 november 2014 een vlucht nam. Na een tussenstop zou u in Brussel, België geland zijn. U gebruikte hiervoor een roodkleurig paspoort waarvan u verder geen enkel detail kent. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw verschillende studiedocumenten en nieuwsartikels met een algemene inhoud.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Er kon blijken uw verklaringen immers geen enkele geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Zo was u vooreerst niet in staat om uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U verklaarde dat uw portefeuille met daarin uw identiteitskaart in mei 2014 gestolen werd. U heeft deze diefstal echter nooit aangegeven, noch heeft u enige moeite gedaan om aan nieuwe identiteitspapieren te geraken. Ook na uw aankomst in België zou u geen moeite gedaan hebben om een identiteitspapieren te bekomen. Daar u hiertoe geen enkele actie ondernam en daar u dit verlies nooit ergens aangaf, ontstaat dan ook een zeer sterke indruk dat u nog steeds beschikt over uw identiteitsdocumenten, maar dat u verkiest deze niet te tonen. Dit ondermijnt de oprechtheid van uw verklaringen en geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Dat u probeert om uw identiteitsdocumenten achterwege te houden, blijkt ook uit uw volledig ongeloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute. Niet alleen sprak u zichzelf tegen bij uw beschrijving van uw vluchtroute, tevens stroken uw verklaringen niet met toegevoegde informatie in uw dossier. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uit Pakistan vertrokken te zijn op 1 december 2014, met aankomst in België op 1 december 2014. U zou met een rood paspoort gereisd hebben dat u nooit in handen kreeg, behalve bij de douane (DVZ- verklaring punt 32-33). Voor het CGVS beweerde u dan weer op 30 november 2014 vertrokken te zijn en u zou uw paspoort nooit in handen hebben gekregen, zelfs niet bij de migratiecontroles waarbij uw smokkelaar de paspoorten van jullie beide toonden (gehoorverslag CGVS p. 5-6). Overigens blijkt uit toegevoegde informatie dat u niet op deze manier voorbij de migratiecontroles in Zaventem geraakt. De controle van uw paspoort had individueel dienen te gebeuren. Ook is het volstrekt ongeloofwaardig dat u buiten de kleur van het door u gebruikte paspoort geen enkel ander detail, zoals nationaliteit, identiteit of visum zou kennen. U reisde de Schengenzone binnen waarbij uitgebreide identiteitscontroles steeds mogelijk zijn. Dat u hierop niet voorbereid zou zijn door de smokkelaar of dat u niet voorbereid was om bij bevraging de reden van uw verblijf op te geven is volledig ongeloofwaardig. Uw bewering dat dit aan uw smokkelaar lag wiens verantwoordelijkheid het was om u naar Europa te sturen, is onafdoende. Het zou immers in het voordeel van uw smokkelaar zijn als u goed voorbereid was op een controle, temeer als hij u vergezelde tijdens deze reis. Zou u tijdens een controle door de mand vallen, zou het risico voor hem als smokkelaar veel zwaarder doorwegen. Tevens kon u deze vluchtroute niet staven door tickets, of een boarding pass, noch kon u het vluchtnummer geven. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtroute. Alles wijst er dan ook op dat u Pakistan op een andere manier en mogelijks op een ander moment heeft verlaten, temeer u ook toegaf geen enkel document te hebben dat op uw verblijf in Pakistan tot november 2014 kon wijzen.

Voorts beweerde u een Ahmadiyya- moslim te zijn, maar hier kan om verschillende redenen geen enkel geloof aan worden gehecht. U bent een hoger opgeleid man die beweert sinds zijn geboorte een Ahmadi te zijn. Er werden u dan ook enkele algemene kennisvragen over uw religie gesteld, en vragen die betrekking hebben op uw dagelijkse leven als Ahmadi in Pakistan. Hoewel u enkele antwoorden kon geven, bleek uit uw verdere onwetendheid dat uw beperkte kennis ingestudeerd van aard is. U gevraagd naar de stichter van het Ahmadi- geloof, kon zijn naam geven, en u wist dat hij in Qadian begraven lag, maar u wist niet waar of wanneer hij geboren of overleden zou zijn. Ook wist u niet wanneer hij de Ahmadi-religie oprichtte. U wist dat de huidige Khalief familie was van de oprichter, maar u kon niet zeggen welke band ze hebben. U verklaarde dat de stichter 85 boeken geschreven, zou hebben, maar u beweerde er maar een bij titel te kennen, daar u slechts dit ene boek voor een klein deel gelezen zou hebben. U gevraagd naar de inhoud van dit kleine deel van het zeer grote oeuvre van uw stichter, bleef zeer algemeen door te stellen dat het de taak van de imam was om te prediken. U gevraagd tot welke leeftijdsgroep binnen uw religieuze gemeenschap u behoort verklaarde u 18 + te zijn en dat de Ahmadies geen leeftijdsgroepen kennen. Dit klopt niet. De Ahmadiërgemeenschap wordt op basis van leeftijd en geslacht ingedeeld. Zo zou u geboren in 1990, behoren tot de "Khuddam-ul-Ahmadiyya"- groep, de mannen van 16 jaar tot 40 jaar. Dat u zoiets niet zou weten, ondermijnt volledig uw bewering een Ahmadi te zijn. U gevraagd naar de wetgeving tegen Ahmadies die in Pakistan bestaat en die uw algemeen dagelijks leven als Ahmadi voor een groot deel zou bepalen, bleef hier uiterst vaag over. Hoewel u naar wetten, artikels en inhoud en de geschiedenis hierachter gevraagd werd, kon u enkel aanhalen dat Ahmadies tot niet- moslims verklaard werden en een moskee niet moskee mochten noemen (gehoorverslag CGVS p. 8). U kon niets zeggen over de bekende "Ordinance XX" of de specifieke wetsartikels wegens blasfemie die tegen Ahmadies gebruikt worden om hen te vervolgen (zoals 295-c en vooral 298-b en c die specifiek spreken over Ahmadies). Dat u zoiets als Ahmadi niet zou weten is volstrekt ongeloofwaardig. U gevraagd achter kranten of tijdschriften van de Ahmadi-

gemeenschap verwees vreemd genoeg niet naar de bekendste krant, "Al Fazal", maar wel naar een tijdschrift dat volgens u "Khuddam ul Ahmadiyya" heet. Daar dit de naam is van de leeftijdsgroep waartoe u zou moeten behoren, is het duidelijk dat u wel de klok hoort luiden, maar de klepel niet weet hangen. U verklaarde ooit in Rabwah geweest te zijn, maar u gevraagd achter bekende gebouwen in deze stad die centraal staat in de Ahmadi gemeenschap noemde vreemd genoeg de grootste en bekendste Ahmadi moskee "Masjid-e-Aqsa" niet. U verwees wel naar de bekende begraafplaats "Bahishti Maqbara", maar toen u gevraagd werd welke bekende Ahmadies hier begraven lagen kon u enkel Abdus Salam, de eerste Pakistaanse Nobelprijswinnaar noemen, andere bekende Ahmadies die hier liggen kon u niet noemen, terwijl toch o.a. minstens twee van uw religieuze leiders hier begraven liggen. Tenslotte is het uiterst bevreemdend dat u als Ahmadi na uw aankomst in België niet meer aansluiting gezocht zou hebben met uw religieuze gemeenschap hier in het land. Uiteindelijk kunt u uw religie vrij belijden in België, dit in tegenstelling tot Pakistan, waardoor het niet meer dan normaal lijkt dat u veel meer interesse in uw gemeenschap zou tonen. U beweerde in België echter maar éénmaal naar een "missionhouse" gegaan te zijn en u kende de naam van uw leider in België dan ook niet, enkel zijn bijnaam Raja. Uw verklaring voor uw totale onwetendheid, nl. dat u zich niet veel bezig hield met religie, maar vooral met uw studies, is onvoldoende. Het gaat hier immers over zaken die u als Ahmadi dagdagelijks zou tegenkomen. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering een Ahmadiyya te zijn.

Deze vaststelling heeft logischerwijze verstrekkende gevolgen voor de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging, die u immers baseerde op de bewering een Ahmadi te zijn. Wat betreft het ene incident waaruit uw volledige asielrelaas en uw vrees voor vervolging bestaat, werd dan ook nog vastgesteld dat u voor DVZ verklaarde dat dit in april 2014 plaatsvond, waar u voor het CGVS beweerde dat dit op 6 mei 2014 gebeurde (DVZ- vragenlijst punt 5, CGVS gehoorverslag CGVS p. 4). Dit breekt verder het geloof in uw problemen af.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de

hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Bij gebrek aan identiteitsdocumenten weet u immers niet aannemelijk te maken dat deze schooldocumenten daadwerkelijk over u handelen. De nieuwsartikels hebben een algemene inhoud en voegen niets wezenlijks toe aan uw persoonlijke asielsdossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker merkt op dat verweerder zijn identiteit en nationaliteit niet in twijfel trekt. Hij heeft uitgelegd dat hij met behulp van een smokkelaar naar België is gekomen en dat alles voor hem werd geregeld. De smokkelaar deed wat hij beloofd had en verzoeker stelde geen verdere vragen. Verweerder betwist volgens hem evenmin de preciaire situatie voor sjieten in Pakistan vanwege de bedreigingen en het geweld veroorzaakt door extremistische soennitische militaire organisaties.

Verder volhardt verzoeker dat hij een Ahmadiyya-moslim is. Hij meent dit ten overvloede bewezen te hebben tijdens zijn gehoor. Hij heeft veel informatie gegeven, maar er kan niet van hem verwacht worden dat hij tot in detail alles kent van de Ahmadiyya. Hij was student en concentreerde zich hierop. Hij wijst tevens op zijn jeugdige leeftijd. Hij legt enkele nieuwe documenten neer, waarvan hij de originelen en de vertaling ter terechtzitting zal neerleggen: een lidmaatschapskaart van de Ahmadiyya Jamat en zijn lidmaatschapsbijdragen, een handgeschreven en getekende brief van de voorzitter van de Jamayt Ahmada Village waarin hij bevestigt dat verzoeker behoort tot de Jamayt Ahmadya-familie en dat hij een Ahmadi is door geboorte, en het bewijs dat hij heeft deelgenomen aan de jaarlijkse manifestaties. Er kan volgens hem dan ook geen twijfel bestaan over zijn religieuze achtergrond. Zijn verklaringen zijn duidelijk en bevatten geen inconsistenties of tegenstrijdigheden.

"De vermeende tegenstellingen en contradicties werden hierboven uitvoerig weerlegd. In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij zouden voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten."

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Verzoekende partij is een Ahmadiya en afkomstig uit Punjab. Verwerende partij ontkent in haar bestreden beslissing niet dat de situatie in Punjab onveilig en zorgwekkend is en dat het gebied nog steeds geteisterd wordt door terroristische aanvallen.

Toch probeert verwerende partij het reëel gevaar voor het leven van verzoekende partij, en gevaar voor foltering en onmenselijk en vernederende behandeling te minimaliseren door te stellen dat het geweld er beperkter zou zijn dan in Khyber- Pakhtunkwa, Fata en Sindh.

Het feit dat het geweld beduidend minder zou zijn dan in het noordenwesten van Pakistan.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe dit een motivering kan vormen om te stellen dat verzoekende partij geen nood heeft aan subsidiaire bescherming. Het feit dat het in het noordwesten en in aangrenzende steden beduidend erger zou zijn, houdt niet in dat het gerechtvaardigd is om verzoekende partij te sturen naar een gebied dat absoluut niet als veilig kan beschouwd worden. Dat het in het noordwesten nog erger zou zijn dan in Punjab, toont des te meer aan dat het geweld wijdverspreid is en verzoekende partij nergens in haar land bescherming kan genieten.

II.2.2 Ook in het COI-verslag van 18 februari 2014 valt te lezen dat er een radicalisering van de bevolking aan de gang is en dat er nog steeds terreuraanslagen gepleegd worden. In 2013 alleen kwamen bijna 50 mensen om omwille van terreuraanslagen en etno-politiek geweld (p. 11).

[...]

Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat verwerende partij zeer snel en onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van het asielaanvraag van verzoekende partij.

II.2.3. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.4. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing sowieso vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bewijs van lidmaatschap van de Ahmadiyya (stuk 3), een attest van de voorzitter van Jamayt Ahmadya Village (stuk 4), een bewijs van zijn lidmaatschap en deelname aan manifestaties (stuk 5) en een pasje (stuk 6).

Ter terechtzitting legt verzoeker volgende originele stukken met vertaling neer: (i) een attest van Ran Mushtq Ahamd, (ii) en (iii) betalingsbewijzen van bijdragen aan de gemeenschap, (iv) deelnamecertificaat Waqf-e-Nau, (v) handgeschreven getuigenis en (vi) bewijs van inschrijving school Acca.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) hij zijn identiteit niet aantoon, (ii) zijn verklaringen over zijn beweerd reisweg ongeloofwaardig zijn, (iii) geen geloof gehecht kan worden aan zijn bewering Ahmadiyya-moslim te zijn, gelet op zijn gebrekkige antwoorden op algemene kennisvragen betreffende zijn religie en op vragen met betrekking tot zijn dagelijkse leven als Ahmadi in Pakistan, en (iv) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat hij met behulp van een smokkelaar naar België kwam, de smokkelaar deed wat hij beloofd had en dat verzoeker dan ook geen verdere vragen stelde, hetgeen niet meer is dan een blote bewering en het herhalen van reeds afgelegde verklaringen. Dergelijk verweer is niet dienstig.

Verder volhardt verzoeker in zijn bewering een Ahmadiyya-moslim te zijn en herhaalt hij dat zijn gebrekkige kennis te wijten is aan het feit dat hij zich op zijn studies en niet op zijn religie concentreerde. In de bestreden beslissing werd terecht gesteld dat dit laatste geen afdoende verklaring biedt voor verzoekers gebrekkige kennis met betrekking tot zijn religie, zoals uitgebreid aangetoond in de bestreden beslissing. Het louter opnieuw herhalen van deze verschoningsgrond in onderhavig verzoekschrift, is geen dienstig verweer. Wat betreft de documenten die verzoeker bijbrengt ter staving van zijn beweerd religie (verzoekschrift, stukken 3-6, aanvullende nota stukken 1 tot en met 6), dient erop gewezen dat documenten immers enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. *In casu* blijkt uit de pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, en die door verzoeker verder op geen enkele wijze *in concreto* wordt weerlegd in onderhavig verzoekschrift, dat verzoeker geenszins geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn religie. Het certificaat (aanvullende nota, stuk 1) waarbij bevestigd wordt dat verzoeker aangesloten is bij de Ahmadiyya-gemeenschap is bovendien een handgeschreven stuk dat door om het even wie kan geschreven zijn. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegde omtrent zijn identiteit zodat evenmin kan worden nagegaan of de persoon vermeld in de diverse documenten weg degelijk verzoeker is.

Gelet op het voorgaande komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven in de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken*

binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

In onderhavig verzoekschrift uit verzoeker weliswaar kritiek op de beoordeling van de commissaris-generaal, doch hij brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald is. Deze motivering vindt dan ook steun in het administratief dossier en is pertinent en correct en wordt bijgevolg door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER